

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

דאמר מייתי ומתני. הקשה ריב"ז א' צשלמא נכסיס יכול להציא שיעור נכסי איל ולהתנות שאם הוא כבש שיהא המותר לנדבה כרבי עקיבא דאמר בפרק כל המדיר (נזמים דף 65:) המתנדב יין מנסכו לספלים ו' ואפילו לרבי טרפון דאמר לאישים משמע דלא פליגי אלא צאומר הרי עלי יין סתם ולא פירש לנסכים אבל אם פירש מודה דאיל לספלים אבל צלילתן שיהא איל מתני הא אין צלילתן שיהא איל כבש צלילתו רכה שלש לוגין לעשרון ושל איל צלילתו עבה שני לוגין לעשרון ומנן פ"ק דמנחות (דף 71.) רביה שמנה או שחיסר פסולה ומנן נמי (א) אין מערבין מנחת כבשים בשל אילים ופירסו וכי תימנא דמייתי שיעור מנחת כבש כצלי אחד ושיעור מנחת איל כצלי אחד ומתנה שהאחד מהן יהיה נדבה אי אפשר לעשות כן דמנחת נדבה נקמלמל ומנחת נכסיס כולה כליל כדמניא צדיקא בפרק אלו מנחות (דף 71 ע"ד): ומיך ריב"ז דודאי כשמתנדב מנחה סתם או היא נקמלמל אלא אם מפרש מנחת נכסיס הויה כולה כליל ואמרין (א) מתנדב אדם מנחת נכסיס בכל יום והשתא יכול להתנות כפירי: **א** שיאור דר"מ לרבי יהודה מצה מעלייתא היא.

מייסי ומתני. ליה ספק הוא והכא קא מציעא לן אליבא דבר פדא צמאי מסתפק ומאי מתני ואו לאליל דריש ליה לדרשא אחרינא במנחות בפרק שמי מדות (דף 65:) וקא מציעא לן הכא מאי מתני מי פשיטא ליה לבר פדא דלאו צרייה הוא אלא ספק איל ספק כבש הוא וכי מתני צאיל וכבש הוא דמתני אי איל הוא ליהוי כוליה ידיה ואי כבש הוא עשרון סולת (א) רביעית היין ליהוי ידיה ואיך לנדבה אבל צרייה לא כריך לאתניי ולמימר אי צרייה הוא ואינו ראוי לנסכים ליהוי כוליה לנדבה וגבי צעין דלעיל כיון דודאי לאו צרייה הוא יוצא ידי נדרו ממ"נ דהא או כבש או איל הוא והוא נדר צרייה שירצה: או דלמא צרייה נמי. מספקא ליה לבר פדא דלמא צרייה הוא וגבי נכסיס מייסי ומתני דאי צרייה הוא ליהוי כוליה נדבה וגבי צעין נמי לא נפיק דלמא לאו איל ולא כבש הוא: מודה טעונה מ' חלות שלשים של מנח וי' של חמץ: מן החמץ או מן המנח. ח' חלות מאיזה מין שארצה ולקמן צעי היכי מייסי ח' חלות לחודייהו: שיאור. שיאור מכלל מנח ולכלל חמץ לא צא: ר"מ ורבי יהודה פליגי באלו עובדות (פסחים מט:): לר"מ הו שיאור בהכנסת פנים ואפילו אין שם סדק ואם נסדק אפי' כקרני חגבים מיקרי סידוק וחיוב כרת ושיאור בהכנסת פנים אמרינן בריש אלו עוברין (סג) דר"מ חיוב מלקות ורבי יהודה אית ליה מרי קולי חדא דהכסיפו פניו אפילו שיאור לא מיקרי וקרני חגבים הוא דמקרי שיאור ועוד קולא אחרימי דבהא דקרי ליה ר' יהודה שיאור לא מחייב עליה מלקות: שיאור דמאן אי שיאור דר"מ. דהכסיפו פניו: לרבי יהודה. כלומר וקא מציעא לן אליבא

שיטה מקובצת

א לפטור תורתו של פ. ג"ב ע"י תוס' ערכין דף ד ע"ב: וכן מתני בבבלי וכבש: ג לגבי נכסים מתנה: ד וכוין דאחיובי בבבליה מ' נתי נמי דלאו: ט וע"כ יביא מ' חלות כשרות: ו ואיהו נמי לא קביל עליה למפטריה: ז והתם משמע דחמץ נוקשה הו היינו בחלתא: ח ולא הו הא ק"ו אלא כמו:

רבינו גרשום

הרי עלי לחמי תודה מן החמץ כו': שאור דמאן אילמא דר' מאיר כו' מאי ר' מאיר ומאי ר' יהודה דתנן שיאור ישרף והאובלו פטור סידוק ישרף והאובלו חיוב (מיתה) כרת איהו שיאור ואיהו סידוק שיאור כקרני חגבים סידוק שנתערבו סדקו זה בזה דברי ר' יהודה ר' מאיר אומר זה הו האובלו חיוב (מיתה) כרת אלא איהו שיאור כל שהכסיפו פניו כאדם שערמו שערותיו והו קא מביעי ליה שיאור דמאן אילמא דר' מאיר לר' יהודה מצה מעלייתא היא ועשוי יש לו מצה יביא חמץ שרינו להביא ארבעים חלות עשר חמץ ועשר מצה עשר וקיקין ועשר רביבין חלות הו (רקיקין) בלולות בשמן וקיקין כמין כי יונת זה הו כי יונת כמו גם: אי דר' יהודה לר' מאיר חמץ מעלייתא הוא. דקא חזינן שיאור ר' יהודה סבירא ליה לר' מאיר דוה וזה חיוב כרת אי דר' מאיר לר' מאיר (מה שבריעת ר' מאיר חמץ וחיוב כרת לר' יהודה מצה מעלייתא ולא צריך להביא עשר מנחה) מדלקי עליה חמץ (מדלקי עליה) וכו' (כהלכתא) ובהך הילכתא גופא במס' פסחים מצונו למיחוי דלקי עליה על שיאור דר' מאיר לר' מאיר: מה הו אלא דר' יהודה לר' יהודה (מאיר) חמץ הוא כלומר מה שחמץ לר' יהודה מצה לר' מאיר הו חמץ ולא צריך להביא אלא מצה (אני) הא ידע האי גברא אי מצה היא אי חמץ היא כלומר שספקי לו:

דאמר מייתי ומתני. הקשה ריב"ז א' צשלמא נכסיס יכול להציא שיעור נכסי איל ולהתנות שאם הוא כבש שיהא המותר לנדבה כרבי עקיבא דאמר בפרק כל המדיר (נזמים דף 65:) המתנדב יין מנסכו לספלים ו' ואפילו לרבי טרפון דאמר לאישים משמע דלא פליגי אלא צאומר הרי עלי יין סתם ולא פירש לנסכים אבל אם פירש מודה דאיל לספלים אבל צלילתן שיהא איל מתני הא אין צלילתן שיהא איל כבש צלילתו רכה שלש לוגין לעשרון ושל איל צלילתו עבה שני לוגין לעשרון ומנן פ"ק דמנחות (דף 71.) רביה שמנה או שחיסר פסולה ומנן נמי (א) אין מערבין מנחת כבשים בשל אילים ופירסו וכי תימנא דמייתי שיעור מנחת כבש כצלי אחד ושיעור מנחת איל כצלי אחד ומתנה שהאחד מהן יהיה נדבה אי אפשר לעשות כן דמנחת נדבה נקמלמל ומנחת נכסיס כולה כליל כדמניא צדיקא בפרק אלו מנחות (דף 71 ע"ד): ומיך ריב"ז דודאי כשמתנדב מנחה סתם או היא נקמלמל אלא אם מפרש מנחת נכסיס הויה כולה כליל ואמרין (א) מתנדב אדם מנחת נכסיס בכל יום והשתא יכול להתנות כפירי: **א** שיאור דר"מ לרבי יהודה מצה מעלייתא היא.

דאמר מייתי ומתני מי אמרינן איל וכבש מתנה בבריה לא מתנה או דלמא בבריה נמי מתנה דאמר אי בריה הוה ליהוי כוליה נדבה תיקו בעי רבי זירא האומר הרי עלי לחמי תודה מן החמץ או מן המצה והביא שיאור מהו שיאור דמאן אי שיאור דר"מ לרבי יהודה מצה מעלייתא היא אי דרבי יהודה לר"מ חמץ הוא ואי דר"מ לר' מאיר מדלקי עליה חמץ הוא אלא דרבי יהודה לרבי יהודה מאי ספקא הויה ונפיק ממה נפשך או דלמא בריה הוא ולא נפיק והאמר רב הונא האומר הרי עלי לחמי תודה מביא תודה ולחמה וכיון דאחיוב ליה בתודה ולחמה הא לא ידע האי גברא אי חמץ הוא דליתיה מצה אי מצה הוא דליתיה צריבא דאמר הרי עלי חלה ל' לפטור תורתו של פלוני סוף סוף הא לא ידע האי גברא אי חמץ הוא דליתיה מצה אי מצה הוא דליתיה חמץ לא צריבא דלא אמר לפטור מיפק גברא ידי נדרו נפיק או לא נפיק תיקו: **מתני** כשר בפרה פסול בעגלה כשר בעגלה פסול בפרה: **גמ'** תנו רבנן בפרה בשחיטה כשרה בעריפה פסולה יעגלה בעריפה כשרה בשחיטה פסולה נמצאת כשר בפרה פסול בעגלה כשר בעגלה פסול בפרה ותהא פרה כשרה בעריפה מ"ו ומה עגלה שלא הוכשרה בשחיטה הוכשרה בעריפה פרה שהוכשרה בשחיטה אינה דין שהוכשרה בעריפה אמר

דרבי יהודה אי נפיק צהאי שיאור אי לא הא דואי לרבי יהודה מנח מעליא הוא ונפיק משום מנח: אי שיאור דרבי יהודה. דקרני חגבים ומיבעי לן אליבא דרבי מאיר הא דואי לרבי מאיר ילא ידי נדרו ונפיק משום חמץ: ואי דר"מ. דהכסיפו פניו וקא מציעא לן אליבא דר"מ: מדלקי עליה. דאמרין התם האובלו צמ': חמץ הוא. ואע"ג דכרת לא מחייב משום דלאו חמץ הראוי לאכילה הוא מיהו חמץ נוקשה מיקרי מדקא מחייב עליה מלקות ולענין נדר ילא ידי נדרו שהרי הביא חמץ: אלא דרבי יהודה. דקרני חגבים ומציעא לן אליבא דרבי יהודה דאמר בשיאור ידיה ישרף אלמא יש בו נד חמץ וקאמר האובלו פטור אלמא לאו דואי חמץ הוא והויה התראת ספק: מאי ספק הו ונפיק ממה נפשך או דלמא צרייה הויה אלא נפיק: ה"ג וזה א"ר הונא האומר הרי עלי לחמי תודה מביא תודה ולחמה. דאדם יודע דאין לחם בלא תודה וכיון דאחיובי בצולוהו נהי נמי דלאו צרייה הוא היכי נפיק: הא לא ידע אי חמץ אייסי. דלוסיף עליה ולייתי מנח אי מנח היא דלייתי חמץ ועל כרחו יציא סחלות כשרים ובהו יוצא ידי נדרו שהרי הביא עשר שגור וגם הוסיף עליהו: לא צריבא דאמר הרי עלי ח' חלות לפטור תודתו של פלוני דלא מחייב עליה בצולוהו מ': סוף סוף. כיון דאמר לפטור לא נפיק עד דפטור ליה להווא פלוני מיי חלות והאי לא מצי פטר ליה צהאי שיאור דלא ידע ההוא פלוני מאי אייתי האין דלוסיף עליהו: לא צריבא דלא אמר לפטור. אלא הרי עלי ח' חלות לתודתו של פלוני דכיון דאמר לתודתו של פלוני לא אחייב ליה בתודה ולחמה אלא צעשר והא דואי פשיטא לן דהווא פלוני לא מיפטור צהאי שיאור ואיהו נמי לא ומקבל עליה למפטריה אלא לאתויינהו בעלמא וכסבור שיוכלו ליקרב עם המנחה של צהירו: מיפק גברא ידי נדרו נפיק. ויפלו ויפלו דמיהס לנדבה לתודה אחרת או לא נפיק מיקו: ומה עגלה שלא הוכשרה בשחיטה. כדליף לקמן (דף 71.) ושם

עגלה ופרה אלא מכח שחיטה ועריפה ומה שחיטה שאינה מכשרת בעגלה מכשרת בפרה כו' אבל קשה דא"כ ק"ו גמור הוא ולא מה מצינו דשחיטה מעריפה ליכא למילף במה מצינו אלא מק"ו א"כ נימא כל חד וחד מיקוס דזכותיה וי"ל דבכל מקום דעבד ק"ו הכי והכי כגון הכא ולקמן (ד' סה.) גבי אויר כלי חרס וגבי כהנים ולוים וצ"ב דבצא קמא (ד' סה.) גבי ותהא שן ורגל חייבין צרה"ר מק"ו והדר קאמר לא תהא שן ורגל חייבין ברשות הניחא אלא חזי נוק כריך לומר דיש שום סברא או קולא או חומרא לעשות ק"ו אחד יותר מאחר וכיון שהיינו עושין ק"ו אחד אכטריך קרא למעוטי מעמה היינו עושין ק"ו להפך: **פ**רה שהיא בשרה בשחיטה. אין ללמוד בענין זה מק"ו שמהא פרה כשרה במליקה מק"ו מעוף שלא הוכשר בשחיטה הוכשר במליקה דהא לקמן בריש השוחט (ד' סו:) דרשינן ראשו של זה ממול עורף ולא ראשו של אחר ואין ללמוד צעוף שיוכשר בשחיטה מק"ו דבהמה שלא הוכשר במליקה דלמאן דיליף רוב עינים מהלכה אין דנין ק"ו וצנין אב מצלכה כדמתן צנין צ"ב כהן גדול (דף 71:) וי"ל דכיון דליכא מיעוטי בפרה ועגלה לענין שחיטה ועריפה מו לא מצי למילף עוף מצדמה ובהמה מעוף לענין שחיטה ומליקה דליכא למימר עריפה מוכיח שאינה כשרה בפרה וכשרה בעגלה ואפ"ה אין שחיטה כשרה צה אף אפי' אביא מליקה וכן אפיכא:

א) [מנחות גג. ומכר עוד פסחים מג. מה:]
ב) [כריתות כה. ע"ש:]
ג) [ב"ב א' ה"ג. ד.] נ"ע
ד) [מוס' מנחות 65:] ד"ה דמייתי וכו' ועיי' סוגיא דזבחים 65:] ו"ע
ה) [מנחות פט:] א. וצבחים פד. מנחות קד. ק"א.
ו) [וע"ע מוס' מנחות 65:] ד"ה דמייתין. ח. רש"ל
ז) [מנחות 71.]
ח) ר"מ מ"ו. ט. גי' ר"מ
ט) [קדושין 71.]
י) [וע"ע מוס' וצמים טו:]
יא) [ע"י רש"א
יב) שחטו שמאלן עד סוף הדיבור הוא גליון.

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה מייסי וכו' עשרון סולת ורביעית הדין ליהוי:

א) נראה דמייבית מה עד מיתות עשר מנחה אין כלן מקומו רק שיק' לעיל אחר מיתות מנח מעליא הוא.

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

כד.

עין משפט נר מצוה

קע א מיי פ"ג מהל
עבודת יוה"כ הלכה
ג:
קעא ב מיי פ"ג מהל
ביאת מקדש ה"א
סג לאוין זו:
קעב ג ד מיי פ"ג מהל
כלי המקדש ה"ח
סג עשין קסט:
קעג ה מיי פ"ג מהל
קעד ו מיי פ"ג מהל:

מוסף רש"י

הגורל עושה הטאת.
שני שגורל השם עולה
עליו עשה מטאת (קדושין
ד.י.) ואין השם עושה
הטאת. אם קהל לו שם
גלג גורל (יומא ט.) אם
קהל עליו שם מטאת אינו
נקבע בכך ויפיל עליהם
גוללות ואם יפול הגורל
על מצינו יאז זה לגאול
(קדושין טו.) שיכול
לומר הכי אינתיקן ה"א
קהל שיהיינו יבול לומר,
והלא דין הוא ומה
במקום שלא קדש
הגורל. כגון גבי קטן
דמתיב סהם אחד למטאת
ואחד לעולה, ואם הטיל
עליהם גורל אינם נקבעים
בכך ויכול לטעוס. דק"ל
בסדר יומא (מ"א.) אין
הקטן מתפרקות אלא אז
לנקותם בעלמא או בעשיית
כחן (קדושין טו וכ"ג).
יומא ט. קדש השם.
אם אמר כהן לטמא וזו
למטאת וזו לעולה והקטנו
(קדושין) ואם פסול (קדושין)
ואם מתחר שקלה לזו
מטאת ולזו עולה אין ספק
דכ"ל לשעומן כדאמרין
(יומא מ"א.) מולקתה שמי
מוריס או שני בני יונה
אחד לעולה ואחד למטאת,
בשעת לקימה הן נקבעין וזו
לעולה וזו למטאת (שם טו.).
מקום שקדש הגורל.
כאן שמעניו שהגורל קובעין
(שם) למצינו ומן אהין
וגו' (קדושין טו.).

רבינו גרשום

במקום שלא קדש הגורל
קדש השם כ"ו כל השנה
כולה באומר וזו לחטאת
וזו לעולה וזה לאשם כניא
ולא צריך גורל: כהנים
במומין פוסלין כל איש
אשר בו מום מרע אהון
וגר לויים פוסלין בשנים.
מבן שלשים שנה ומעלה
יבא לצבוא צבא וגו' ומבן
החמשים שנה ישוב מצבא
העבודה וכו': יכול אף
בשילה ובבית עולמים כן.
כלומר שנים פוסלים בהו
ת"ל לעבוד וגו' ועבודת
משא וגו' לא אמרתי אלא
בזמן שהעבודה בכחך
שנים פוסלות בהן שאין
יכולין לישא: ואידך שאני
הלכות עבודה דתקיף.
כלומר הם צריכי חמש
שנים ללמוד: משיבאי
שתי שערות וכו'. שתי
שערות שתים בגבו של יד
או שתים בכרסו: אמר ר'
יוסי מאי קריאה:

אמר קרא ושחט וחוקה. אומר רבינו תם דמשמע צפרק שני
דזבחים (דף י"ב.) דחוקה לא הוי עיכוז ממשמעו אלא מגזירה
זוה דילפינן התם מגזירה זוה דלא רחוק ימים חילל מגזירה זוה
חוקה חוקה משמתי יין: **ומה במקום שלא קדש הגורל בו.** ואם
תאמר קניינים גופיהו מנח לן שלא
קדש הגורל אימא ק"ו איפכא ויש
לומר דאיכא שום מיעוט:
טעמא דכתב רחמנא ועשהו הא
צאו הכי דרשינן ק"ו.

תימה דצפרק טרף בקלפי (יומא דף
מ"א.) מוקי ה"א צרייתא כרבי יהודה
משום דסתם (י) ספרי רבי יהודה היא
ורבי יהודה אית ליה צפרק הוינאו
לו דלא כתיב חוקה אלא דצברים
הנעשים צפנים צבגדי לזן והגללה
צחוץ היא ואין לומר דשום תנא לא
פליג אדרשא דועשהו ולא פליג
עליה רבי נחמיה דאית ליה דכתיב
חוקה אנעשה צחוץ דהא אשכחן
רבי שמעון צפרק טרף בקלפי (שם דף
מ.) דסבר דהגללה לא מיעכבא
ו"ל דפרין משום דצפרק טרף בקלפי
(שם דף ל"ט.) דריש רבי ינאי מאשר
עלה אשר עלה תרי זמני לעכב ופרין
אלמא דרשינן ק"ו אע"ג ו דאיכא
עיכוזא (א) אלא אמרת נוקמה אשר
עלה לדרשא אחריתי משום ק"ו והשר
מקוצי תיך דהתם יליף מדכתיב
זאת דלא כתיב חוקה אלא דצברים
הנעשים צבגדי לזן צפנים והשחט
פרין הכא שפיר דאי לא דרשינן ק"ו
אמאי אנטריך זאת למעוטי דלא
י' קאי חוקה דצברים הנעשים צחוץ
דהא על כרחך לא כתיב חוקה אלא
דצברים הנעשים צפנים דאי כתיב
נמי דצברים הנעשים צחוץ אמאי
אנטריך ועשהו אלא ודאי אע"ג
דכתיב חוקה דרשינן ק"ו ואפילו כתיב
נמי צחוץ הוי דרשינן ק"ו אי לאו
דכתיב ועשהו ולכן אנטריך (ב) בזאת
אכל מכל מקום הקשה ה"ר מנחם דמאי
פרין והא לא כתיב חוקה אלא
אעבודה והגללה לאו עבודה היא
וצריך עיון ספסי: **זאת צפנים ולא**
אחרת צפנים. תימה דצפרק כילד הרגל
(צ"ק דף ג"ד.) דריש מנחם תהיה
טומאתו למעוטי זבה מראיות ופרין
ואימא למעוטי זב מימימי ומשני קאי
צראיות ממעט ראות קאי צראיות קאי
ממעט ימיים ואמאי לא קאמר קאי
צבז ממעט זב קאי צבז וממעט זבה
דהכי מסתבר טפי דממעט פשטיה
דקרא וזאת תהיה טומאתו ולא אחרת
כדדרשינן הכא זאת ללוים ולא אחרת
ללוים (ג) ויש לומר דהכא נמי הוי
דרשינן זאת אשר ללוים ולא לכהנים
אי לאו דדריש ליה מאשר ללוים אי
נמי הכא דרשינן הכי משום דמוכרי
ללוים בקרא אכל התם אי למעוטי
זב קא אחי הוי ליה למכתב זאת
טשיא טומאת הזב להוכיח הזב בקרא
ור"י תיך דזב וזבה שם אחד הוא
ולהכי לא שייך למימר קאי צבז ממעט

ושחט וחוקה. ושחט אותה לפניו (במדבר ט"ו)
היכל דכתיב חוקה. לעיכוזא ואיכא לרצווי מלתא אחרייתא צק"ו
מי לא דרשינן ק"ו לרצווי ועיכוזא דחוקה למילי אחרייתא: הא
גבי יום הכפורים. דכתיב גורל ויקרא טז)
חוקה צקוף הפרשה ואי לאו דכתיב
מיעוטא צהדיא דלא מקדיש צלל גורל
הוי מרצוין צק"ו דקדיש על ידי
קריאת שם צלל גורל: (י) **סניא.**
הגורל לה' ועשהו מטאת (שם) דמשמע
הגורל עושהו מטאת צנפילתו עליו
ואין קריאת השם עושהו מטאת שאם
אמר זה לשם זה לעואול אין נקבעים
צכך ומגריל עליהם אם הגורל משנה
את צביעות קריאת שם הולכים אחר
הגורל: **שיכול והלא דין הוא.** אי
לא כתיב הגורל ועשהו אלא קרא
קמא ונתן אהרן על שני וגו' הייתי
יכול לומר והלא דין הוא דהואיל
והגורל קובעין יאז אף קריאת השם
קובעין: **ומה במקום שלא קדש**
הגורל. כגון קניי זבים ויולדות דאחז
למטאת ואי לעולה שחט הגריל עליהם
שכתבו על אפן אחת מטאת ועל אפן
אחר עולה והטילו עליהם גורל לא
מנניו שיהא הגורל קובעין ואם רצה
לשנותן הרשות צדו: **קידש השם**
דמאחר שפירש זה למטאת חיה לעולה
אם שניה פסול דכתיב (דברים כג)
מולא שפתיך תשמור אלמא שם קצב
ואם משנה מנלאת מטאת למעלה
ועולה למטה. מקום שקדש כו':
ועמא דכתיב. הגורל ועשהו דלמעוטי
ליה לא מלתא צהדיא: הא לאו הכי
הוי מרצוין מכל ומומר. ומה
לחוקה למילי אחרייתא: **הערופה.**
משמע זו ערופה ואין אחרת ערופה:
וערפו העגלה. שנה עליה הכמוז
לעכב: **לוים צפנים פסולים.** פחות
מבן שלשים ויותר מבן ג' דכתיב
זאת אשר ללוים וגו' זאת משמע
מיעוטא: **ומה כהנים שאין השנים**
פוסלין צהם. כדיליף לקמיה אשר
ללוים ולא אשר לכהנים: **זאת אשר**
ללוים. כוליה יתירא הוא דכולה
פרשתא צלוים היא והוי ליה למכתב
מבן חמש ועשרים כו': **יכול אף**
צשילה וזית עולמים. שאין עבודת
לוים אלא שוערים ומשוררים (ה) יהו
נפסלין צשנים: **ללמוד.** ללמוד הלכות
עבודה: **שלא ראה סימן יפה.** לומר
ושוכחו: **רבי יוסי אומר צשילה שנים.**
כריך שיהא רואה סימן יפה צמשנתו:
דסקיפין. להוריד המשכן לפרקו
ולנטותו להעמיד קרסיו וקרסיו והשרי
לקרבן צפה וצכלי: **משיבאי שתי שערות.**
אכל מקמי הכי לא כדיליף לקמן (ע"ג) איש
איש מורעך וגו': **צמה דברים אמורים.**
שהשנים פוסלות צהן: ירושלים
נקראת צית עולמים דמשנחרצה לא
היתה אחריה היתר לשאר מקומות
אכל קדושת שילה היתה אחריה
היתר לצמות כל ימי נזב וגבעון (ו):
יהי

אמר קרא ושחט וחוקה בשחיטה אין בעריפה
לא וכל היכא דכתיב ביה חוקה לא דרשינן
ק"ו והא גבי יום הכפורים דכתיב ביה חוקה
(ב) ותניא ועשהו מטאת שיכול (ג) והלא דין
הוא ומה במקום שלא קדש הגורל קדש השם
מקום שקדש הגורל אינו דין שקדש השם
ת"ל ועשהו מטאת הגורל עושה מטאת ואין
השם עושה מטאת טעמא דכתב רחמנא
ועשהו מטאת הא לאו הכי דרשינן ק"ו מיעוט
רחמנא גבי עגלה הערופה זאת בעריפה ואין
אחרת בעריפה ותהא עגלה כשרה בשחיטה
מק"ו ומה פרה שלא הוכשרה בעריפה כשרה
בשחיטה עגלה שכשרה בעריפה אינו דין
שהוכשרה בשחיטה אמר קרא (ד) וערפו
העגלה בעריפה אין בשחיטה לא: **מתני'**
כשר ככהנים פסול בלוים כשר בלוים פסול
בכהנים: **גמ'** ת"ר בכהנים במומין פסולים
בשנים כשרים: **לוים במומין כשרים בשנים**
פסולים נמצא כשר בכהנים פסול בלוים כשר
בלוים פסול בכהנים מנה"מ דת"ר (ה) **זאת**
אשר ללוים מה ת"ל לפי שנאמר (ו) **ומבן**
חמשים שנה ישוב למדנו ללוים שהשנים
פוסלין בהם יכול מומין פוסלין בהם ודין הוא
ומה כהנים שאין השנים פוסלין בהן מומין
פוסלין בהן לויים שהשנים פוסלין בהם אינו
דין שיהו מומין פוסלין בהם ת"ל זאת אשר
ללוים זאת ללוים ואין אחרת ללוים יכול יהו
הכהנים פוסלין בשנים והלא דין הוא ומה
לוים שאין מומין פוסלין בהם שנים פוסלין
בהם כהנים שהמומין פוסלין בהם אינו דין
שיהו שנים פוסלין בהם ת"ל אשר ללוים ולא
אשר לכהנים יכול אף בשילה ובבית עולמים
כן ת"ל (ז) **לעבוד עבודה עבודה משא**
לא אמרתי אלא בזמן שהעבודה בכחך
כתוב אחד אומר (ח) **מבן חמשים ועשרים שנה**
ומעלה וכתוב אחד אומר (ט) **מבן שלשים אי**
אפשר לומר שלשים שכבר נאמר כ"ה ואי
אפשר לומר כ"ה שכבר נאמר שלשים הא
כיצד ה"ב (י) **ללמוד ושלישים לעבודה מכאן**
לתלמיד שלא ראה סימן יפה במשנתו ה'
שנים שוב אינו רואה ר' יוסי אומר ג' שנים
שנאמר (יא) **ולגדלם שנים שלש וללמדם ספר**
ולשון כשרים ואידך שאני לשון כשרים דקליל
ואידך שאני הלכות עבודה דתקיפין ת"ר כהן
משיבאי שתי שערות עד שיקוין כשר לעבודה
ומומין פוסלין בו בן לוי מבן שלשים ועד בן
חמשים כשר לעבודה ושנים פוסלין בו ב"א
באהל מועד שבמדבר אבל בשילה ובבית
עולמים אין נפסלין יאלא בקול א"ר יוסי מאי קרא
ויהי

(א) יומא מ: מנא. (ב) קדושין
ד. כרימות כח. (ג) עיין
מוס' לעיל כו. ד"ה שיכול
וכו בשם דוכא ל"ג וכו'.
(ד) מוספתא שקלים פ"ג.
(ה) צ"ל ומילי (ו) כס"א:
(ז) צ"ל וצ"ל. (ח) צ"ל
למלמד. (ט) ויקרא כ"א.
(י) וצ"ל וצ"ל. (יא) צ"ל
ספרא. (יב) צ"ל קיימי
חוקה אדברים וכו' רש"י
ועיין ר"מ. (יג) ועיף מו'
יומא מנא. ד"ה סתם ומוס'
קדושין י. ד"ה הא.
י"א ה"א ר"מ.

תורה אור השלם

1. והקריב אהרן את
השעיר אשר עלה עליו
הגורל לז' וקשה
הקטאת: ויקרא טז ט
2. והורדו קצת העיר
הזאת את העגלה אל
נחל איזון אשר לא יעבר
בו ולא יקרו וצ"ל שם
את העגלה בח"ל:
דברים כ"ד
3. זאת אשר ללוים מבן
חמשים ועשרים שנה
ומעלה ויבא לצבא אבא
בעבודת אהל מועד:
במדבר כ"ד
4. ומבן חמשים שנה
ישוב מצבא אהל מועד ולא
יעבר עוה:
במדבר כ"ה
5. מבן שלשים שנה
ומעלה ועד בן חמשים
שנה כל שבא לעבד
עבודת עבדה ובעדת
משא באהל מועד:
במדבר כ"ד
6. מבן שלשים שנה
ומעלה ועד בן חמשים
שנה כל בא לצבא
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
7. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
8. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
9. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
10. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
11. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
12. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
13. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
14. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
15. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
16. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
17. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
18. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
19. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג
20. וקדים אשר אין קדם
כל מום וטובי מראה
לעשות מלאכה באהל
מועד:
במדבר כ"ג

גליון הש"ס

תוס' ד"ה זאת וכו' ויש
לומר דהבא נמי וכו'. עיין
לקמן קל ע"ה מוס' ד"ה
זה:

הגהות הב"ה

(א) תוס' ד"ה טעמא וכו'
אע"ג דאיכא סיכוא
ראמרת כ"ל ומיתא אלא
נמחק: (ב) ב"א וכן
אינתיקן זאת כ"ל ואת כ'
נמחק:

שיטה מקובצת

א) אלא שוערים ומשוררים
שאין להם משאת כחך יהו
נפסלים בשנים: ב) ופרין
אלמא דרשינן ק"ו אע"ג
דכתיב עוכבא אלמא
אמרינן. ג) ב"א וכן
הכא לאו דוקא אלא
משום דבפרה נקט חוקה.
הרא"ש ז"ל:

[ועיף מוס' עינינו צ. ד"ה אשכחן ומוס' יומא דף מ. ד"ה צפנים ומוס' שבעות דף טו: ד"ה או אהין:]

